

## SEMPRE A PROP TEU

© celestí ventura

Era un vespre olorós com un llibre antic,  
i atraient com un cementiri  
la llum projectada d'un sol molt oblic,  
abraonant-se amb tot el deliri.

Creia estar sol entomant l'aire joguinós,  
estès damunt l'herba; les aures  
al voltant esclataven ungint les blancós,  
d'un color tardoral de fulles maures.

Sempre a prop teu, sense pensar ni sentir,  
regni a ton vol una sola vegada  
desvestint amb la mirada el beat frenesí,  
blancor de convent, capritx de matinada.

I tan subtil vinguessin unes mans  
esblaimades i suaus, esguard de tota cosa;  
tristos desgavells palpitants i sedants  
reflectits dins l'aigua tremolosa.

I fent via m'has estimat! Jo la solitud -  
com una veu greu i enlairada;  
- veient-me difunt dins el taüt -  
m'arriba el trist adéu frisant d'una revolada.

Saben que el temps apressa. Ja el sol es pon,  
la fina estrella d'orient s'aboca  
amb suavitat resignada. Recolzada a la font,  
esglaiant-se va quedar la teva boca.

Sempre a prop teu, i el pròdig vel de la nit,  
dins l'obscuritat de les foscos feixugues  
i el contingut alè de les aures porugues,  
sota el vestit la blancor lloada del trèmol pit.

I amb els ulls clucs diria que reposa  
la nit capritxosa descordant el lliscós setí,  
que al reflex tindràs els besos com de rosa  
aquells encarnats, tot feixuc de mi.

C.V. - 2017